

nélküliség

*„Az egyetlen elviselhetetlen dolog az,
hogy semmi sem elviselhetetlen.”*

Arthur Rimbaud

[befelé]

borospohár pereméről ábrándozom
veled áthajlok fölötte és akkor
mintha egy faág nézne be
egy szoba ablakán

[vágy]

a fogalmak színtelenül zörögnek
a test szürkül de test marad
fehéren látok
és nincs olyan hogy kívül
és nincs olyan hogy belül
és nem vagyok mert

[fekete]

rezeg bennem a tett
rezeg bennem ahogy felnézek a gravitáció
rezeg bennem a beláthatatlan
rezeg bennem a látás
rezeg bennem a belsőm
rezeg bennem minden kötőszó
rezgek
nem látok

[...]

belemarkolok
a porba
a kezet otffelejtem
az érintést elveszem
[üres bokor –
zörög
mint egy teleképzelt
szoba]

fantomhordalék

a nyelv amin a napot a felhők közé írták
már rég feledésbe merült és valószínű hogy
sosem beszélték elegen
felkeltekor és lementekor
a vízfelszín tükre mégis megpróbálkozik
a lehetetlennel
lemond saját végtelenségéről saját származásáról
és hogy hergelje saját arcáról is
utánozni kezdi a nap érthetetlen jelbeszédét
egy vonás amely őszinte maradt
mozdulatlanságot tanít
a hullámoknak amelyek a tudatlanság modoros
sértődött grimaszaivá fokozódnak
a ragyogás többirányba törekvő aktivitása
a vízen rendet tanul és példáz mint egy jó
kapitány alkalmazkodik és egy irányba néz és
csak egy irányra gondol
hosszasan fegyelmезetten végigkúszik egy sávon
ahol a kölcsönhatás addig tompítja és lassítja amíg
ringatózó fokozatossággal a part át nem veszi
a mozgást és azzal együtt egy új nyelvet is az aki
félreolvassa